

[Arne Bjerregaard]

fremme erhvervsinvesteringer. Men derved kommer de i klar modsætning til en fælles politik i de samme lande. Det er da givet. Hvordan er det muligt at nedsætte efterspørgslen og samtidig øge produktionen? Det er jo en komplet umulighed. For det enkelte land er det da en mulighed i en overgangsperiode, indtil markederne lukkes på grund af underskud i importlandene. Et lille land som Danmark, hvis andel af den samlede produktion er såre liden, har de bedste muligheder for at føre denne, om jeg så må sige, modsigende politik og opnå fordele derved, og vi har jo også en hel del til gode fra letsindighedernes år, da det endnu var muligt at få generel balance i den vestlige verden. Endnu en gang har Danmark mulighed for, hvis vi kaster fællesskabets åg af os, at blive det puslingland, der hygger sig i smug.

Ser vi bort fra denne positive mulighed for os selv, er der ikke megen optimisme at hente i den vestlige verden i øjeblikket. Det kan vi lige så godt se i øjnene, når vi laver økonomisk politik herhjemme. Det kan ikke hjælpe, at vi vil overse disse kendsgerninger, og vi ønsker ikke i kristeligt folkeparti, at man i dette ting skal overse disse kendsgerninger. Frygten i den vestlige verden synes nemlig at ville erstatte det fællesskab, der hidtil har været, og de fælles mål, man hidtil havde i den vestlige verden. Det synes at være erstattet af en national egoisme, der i 1930'erne førte så mange demokratier til fald, til borgerkrige eller til randen af borgerkrig. Privatkapitalistiske demokratiers samfund, deres økonomiske og menneskelige frihed, som vi alle holder af, fungerer fint i opgangstider, men det synes, som om disse samfund i sig har en kim til selvdestruktion, en kim, der først får lov til at udvikle sig under en økonomisk krise, men dertil synes til gengæld også enhver at ville bringe næring på trods af historiens klare tale herimod.

Kristeligt folkeparti erkender blankt, at den økonomiske politik, der føres i den vestlige verden, er forkert, men vi erkender lige så blankt, at vi herhjemme ved ikke i tide at ville erkende vores afhængighed af omverdens politik, om end den er aldrig så forkert, har bragt os i en situation, som er særdeles vanskelig, fordi vi for længe har villet føre en offensiv politik, og fordi vi har en betydelig regning fra de gode år før 1973.

Vi har ensidigt satset på beskæftigelsen, og det er meget menneskeligt. Denne politik kunne retfærdiggøre et underskud i en overgangsperiode, for lige om hjørnet lå jo den økonomiske opgang i den vestlige verden. Men der kom ingen opgang. Hvert eneste år fik vi at vide, at næste år har vi opgangen, og så kan vi tillade os dette underskud. Men det kom jo ikke, og det underskud, vi tillod os at have for beskæftigelsens skyld, fører os nu til, at vi i det lange løb har en større samlet arbejdsløshed, end vi ville have haft, hvis vi i tide havde satset på økonomisk balance. Det er desværre de nøgne kendsgerninger.

Lad mig sige, at kristeligt folkeparti er gået ind i denne regering for at medvirke til den nødvendige nationale politik, som vi stadig erkender globalt set er forkert, men vi har intet valg. Vi er undergivet nødvendighedens lov, og så mener vi, at vi må udnytte de givne muligheder, som et lille land har afsætningsmæssigt. Vi må udnytte disse muligheder, og vi har de største muligheder, fordi vi er et lille land, fordi vores produktion i verdenssammenhænge er så uendelig lille. Derfor må vi standse op, som vi før har sagt, i lønudviklingen og fremme vores konkurrenceevne og dermed skabe overskud på handelsbalancen. Denne udvikling vil samtidig formidske underskuddet på statsfinanserne. Men her må vi også erkende, at da vores gæld er så stor, at selve rentebetalingen af vores indenlandske gæld efterhånden vil være lige så stor som vores samlede indkomstskatter, så er det også nødvendigt at spare på de offentlige udgifter. Kun derved, ved denne samlede indsats, er det muligt ad åre at skabe balance i dansk økonomi. Jeg siger: mulighed for at skabe. Jeg siger ikke, det bliver realiteten.

At spare er aldrig behageligt, og disse nødvendige besparelser har været ubehagelige, også for os. Besparelser vil altid frembringe visse ubehageligheder, specielt fordi vi ikke herhjemme i tide har ændret vores skatte- og socialsystem og indrettet det så viseligt, at det havde været muligt at opstille besparelser, der rammer alle på samme sociale niveau lige stærkt.

Lad mig sige, at kristeligt folkeparti vedkender sig den førte politik og sin medvirken hertil. Derfor anbefaler vi selvfølgelig også det fremsatte finanslovsforslag, som det nu foreligger. Vi har ikke med dette fjernet vo-